

”נרות שבת” מתוך מה אכפת לציפור מאת חנוך לוין

דמות: להב

(שמן זית זך. לאט לאט הולכת ומתגברת התלהבותו)

בזמן האחרון, השד יודע, תוקפים אותי מין כיסופים כאלה. געגועים לבית אבא שהיה ואיננו עוד. כשאני עובר ליד בית כנסת נעשה לי פתאום חם בבטן. ורך. כאילו התחלק לי נטף שומן בוושט. ואפילו דמעונת מתוקה- חמצמצה בקצה העין. ואני גם מתחיל לשאול את עצמי כל מיני שאלות, כמו... מי ברא את העולם. ואיך נברא. ומה קורה לנשמה לאחר המוות. ומותר האדם מן הבהמה. והגורל היהודי. כל השאלות האלה שלמדע אין אף פעם תשובות עליהן, רק שאלות. שאלות, שאלות, שאלות. לשאול הם יודעים, הסקרנים הקטנים. החטטנים. נברנים. קנטרנים. פקפקנים וספקנים. הססנים. שמאלנים. אמנים. חריינים. זונות. הומואים. פדרסטים. סיסים. פרסים. ערבים. חזירים. מניאקים. חראיתים. חארות. ג'ורות. ערסים. פרסים. סיסים. אשפיסטים. פאשיסטים. קומוניסטים. סיפיליסטים. מאזוכיסטים. ניהיליסטים. זובי. נאד. פישא. קאקא. (כאילו קוצר את כולם בתת מקלע) קאקאקאקאקאקאקא! (פאוזה. הוא נושם עמוק, חוזר לעשתונתיו, שמן זית זך. לאט מתגברת התלהבותו) ואני, מה אני, יהודי פשוט וחם. רוצה אחת ולתמיד מענה לספקות המנקרים בי. רוצה קצת סדר בעולם. וניקיון. תמונת עולם פשוטה, יפה, מובנת: למעלה- אלוהים; למטה- יהודים; באמצע, בין שניהם- כיפה. כמו במגרש טניס, פה אתה, שם הוא, באמצע רשת. הכל מסודר, ברור, נקי, נקי, נקי. וטוהר, הכי חשוב הטוהר. טהרת המשפחה. אשה יהודיה טהורה, זיווג יהודי טהור. אתה מסתכל בה בביישנות, במבט אלכסוני. היא משפילה עפעפיה ומסמיקה. גם אתה מסמיק. סומק יהודי. אתה פותח בביישנות טהורה את חגרות מכנסיך. היא מסירה בצניעות יהודית את החזיה שלה, מחליקה ביד ענוגה על שדיה הטהורים. כשהשביס עדין לראשה היא משתרעת על המיטה הנקייה, מפשקת בביישנות את רגליה, מכניסה אצבע לפי ערוותה הכשרה ומדגדגת קצת. אתה מעיף מבט אלכסוני ומסמיק. גם האבר שלך מסמיק, מתחיל להתנועע לפנים כמו יהודי אדוק בתפילת שמונה עשרה. אווירה של בית אבא. יהודי כל כך. האבר שלך המלא, הגאה, עם הכיפה היהודית על הראש, מתחיל לטפטף נוזל יהודי שקוף וטהור. גם האישה כבר מטפטפת רוטב נפלא, חמים, כמו רוטב הדגים הממולאים של אמא בערב שבת. ואתה אומר ברכה, והיא עונה בצניעות אמון, ואז אתה קופץ עליה, הופך אותה, מכניס לה שטרונגול וקורע לה את הכוס של האמא של האמא שלה... (כאילו קוצר

בתת מקלע) קאקאקאקאקא! (פאזזה. הוא נושם עמוק, חוזר לעשתונותיו, שמן זית זך. לאט מתגברת התלהבותו) כן, ילדים טהורים. צניעות. כשרות. אהבת ארץ ישראל. זיו השכינה. שבת. נרות שבת. אח, נרות שבת. התמונה הזאת, הצובטת את הלב: כל המשפחה סביב השולחן. פנים מפיקות זיו. על השולחן מפה לבנה, חלות מכוסות, נרות שבת דולקים. בחצר אחמד. אנחנו קוראים לו. הוא נכנס. "שבת שלום אחמד". "גוט שבעס, אדון". "בוא, בוא תתקרב אחמד. אלה נרות שבת. ראית פעם נרות שבת?" שניים לופתים אותו מאחורה. אחד מושך את היד שלו קדימה, שם אצבע אחת שלו מעל להבת הנר. ריח בשר חרוך. האצבע משחירה. אחמד מזמר זמירות שבת. כולנו, כל המשפחה, כל הילדים, כל בני ישראל מצטרפים אליו. לכה דודי, לקראת כלה, פני שבת נקבלה, את שבת המלכה.. קאקאקאקאקאקא!
כן, אלה הם הכיסופים לטוהר התוקפים אותי בזמן האחרון.
(מוציא כיפה, חובש)